

A láthatatlanná tévő csont

Megint egyszer aszondta édesapámnak [Forgó József csákányházi kondás]:

– Ide hallgasson, Janikám! Tudja, mit mondok magának? Gyöjjön velem, nem bánja meg!

– Ha bánom, ha nem bánom, én ilyen ördögséggel, boszorkánysággal nem éltem soha, meg nem is fogok!

Csábította mindé' édesapámat, de ő nem hajlott... inkább eltört. Nem hallgatta a beszédeit, de azé' csak elmondta neki: Tudja, mit! Fogjon egy tiszta fekete macskát, oszt egy olyan fazékba', akibe' mé' nem vót semmi, főzze meg. De élve kell betenni, osztan addig főzni, míg csak minden csontja szét nem hull. Az leszáll, igaz-e, a fazéknak a fenekére, akkor leöntyi róla a vizet, osztan akkor minden egyes csontját a szájába fogja, oszt mutatja mindenki szemé láttára, hogy: Láttátok? Mindegyik csontot mutatja azoknak, akik ott vannak, oszt kérdezi: Láttátok? Ha aszongyák, hogy láttam, akkor nem csiná' semmit. Egy lesz olyan, hogy mutatja, de nem fogják látnyi. Azt az egy csontot elteszi, osztan elmegyén a vásárra. Oszt ha a gazda eladja a marháját a kereskedőnek, maga odaáll, oszt mikor a gazda tarja a kezét, maga is tartja a kezét, osztan nem a gazdának olvassa a pézt a kezébe, ha a magáéba!

Ezekelőtt igaz-e vótak nagy vásárok, nagy kereskedők, oszt azt az egy csontot meg, akivel elment a vásárra, azt me' nem látta senki. Azt csak ő látta. Abba' vót az ördögség. Hát ilyen esetek vótak régen, de most má' nincsennek ilyenek.